

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124038576/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

det for Tingester, der spyede ham Gnister og Røg næsten lige op i Ansigtet? Jeg vil holde ti mod én paa, at han vilde løbe ned i den store Vaabenhalle og raabe Vagt i Gevær; eller rimeligere er det maaske, at han søgte ned til Kapellet i Kælderen, og mødte op med en Forstærkning af Borgkapellanen og hans Spændebibel for at besværges Troldmanden paa Kvisten.

Der var noget saa uforklarlig sælsomt i at staa paa denne „historiske Grund“ og se ned paa disse Paddeharte af Fabrikker, disse Kulpramme, disse merkanile Kontorbygninger, disse vimse Smaagrosserere, der alle tilsammen ingen Historie havde og ingen Plads vilde faa i Historien uden som forsvindende Kommaer i Aarhundredets bindstærke Kulturhistorie. Der var Stof til allehaande Tanker i den alvorlige Ro, der hvilede over den gamle normanniske Bygning som Modsætning til den forvirrede Larm, der trængte sig op fra den rastløse arbejdende By; og det, at jeg havde tilbragt en Times Tid i det lille Kapel under Jorden, gjorde Modsætningen saa meget større.

Der havde været meget at betragte, meget at tænke over dernede under Jorden, hvor Dagslyset faldt dæmpet og sparsomt ind gennem de smaa, tilgitrede Vinduer højt oppe i Muren. Stumper af Sarkofager og Ligstene var stillede op langs Væggene. Jeg forsøgte at læse mig nogle af de Navne til, der var indhuggede i Stenene, men jeg kunde kun faa ud, at vedkommende, hvem det saa havde været, alle var „døde i Herren“. At de just ikke allesammen havde „levet“ i Herren, derom vidnede nogle af de raat udførte, men naivt anskuelige Basreliefs, der var indmurede rundt omkring i Væggenes tykke Kalkbedækning. Her saa' man Adelsmænd og Damer, der til Hest forfulgte det flygtende Vildt. Man saa' en tyk Mand med Krone paa, der spiddede en tynd Mand, ogsaa med Krone paa; man saa' en lystig Banketscene, hvor Bægrene var rullede de glade Gæster ud af Hænderne, og hvor en lille Page med Snabelsko, rimeligvis overvældet af sit Skafferembede, laa udstrakt paa Gulvet saa stiv som en Pind, men endnu knugende Haanden om den store Kande.

Et Basrelief ovenfor dette sidste antog jeg straks i Begyndelsen fejlagtig for disse glade Sjæles Apoteose, men snart indsaa jeg, at Glorien om Hovedfigurens Hoved, den Fane med et Kors i, som en Korsfarer i Svømmebenklæder holdt i Haanden, de Dyreskikkelser (ved nærmere Eftersyn Lam), der græssede paa nogle Stene i Forgrunden, nogle store Nøgler, en Sav, en Kølle, to Fyrbækkener og andre lignende Forsfrigningsmidler næppe kunde være Attributioner til Evans Forherligelse, men højest sandsynlig tydede hen paa et eller andet Martyrium, hvor „Glorien“ var vundet, ikke ved Bægre og Thyrsusstave, men ved de omtalte Bækkener og Køller.

Paa dette Punkt af mine Undersøgelser blev jeg kaldt ovenpaa af